

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **N. N. T. G.**, narozený X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
plánovaně bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretánské náměstí 101/5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 12. 12. 2017, č. j. 121460/2017-OPL,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 12. 12. 2017, č. j. 121460/2017-OPL, a rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 24. 10. 2017, č. j. 3165/2017-HANOI-IVa, se zrušují a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku částku ve výši 11 228 Kč, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 8. 1. 2018, domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž ministr zahraničních věcí zamítl jeho rozklad a potvrdil usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne

24. 10. 2017, č. j. 3165/2017-HANOI-IVa, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a bylo zastaveno řízení o této žádosti podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobce v žalobě uvádí, že se dne 22. 9. 2017 osobně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně se svým právním zástupcem a zástupkyní zmocněnou pro přítomnost při osobním podání jeho žádosti o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu. Jelikož mu systém Visapoint neumožnil registraci k podání žádosti o toto pobytové oprávnění, žalobce využil k zajištění vstupu do vnitřních prostor velvyslanectví registrace k podání žádosti o vízum za účelem studia. Žalobce následně osobně na úředním formuláři podal žádost o zaměstnaneckou kartu. Žádost byla žalobci vrácena zpět spolu se stejnopisem usnesení Velvyslanectví ČR v Hanoji ze dne 22. 9. 2017, č. j. 3165/2017-IV, o nepřijatelnosti této žádosti. Žalobce nato obratem osobně podal žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, kterou odůvodnil nemožností registrace v systému Visapoint, což doložil doklady o neúspěšných pokusech o registraci k podání této žádosti v systému Visapoint. Současně s tím opět podal svoji žádost o zaměstnaneckou kartu. Následně bylo vydáno výše označené usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 24. 10. 2017, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce rozklad. O podaném rozkladu rozhodl ministr zahraničních věcí napadeným rozhodnutím, které bylo právnímu zástupci doručeno dne 13. 12. 2017.
3. Žalobce namítá, že postupoval v souladu s ustanovením § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a v souladu s judikaturou správních soudů, a má za to, že bylo povinností správního orgánu I. stupně vyhovět jeho žádosti o upuštění od osobního podání žádosti. Dle žalobce novela zákona o pobytu cizinců účinná od 15. 8. 2017 provedená zákonem č. 222/2017 Sb. umožňuje cizincům, kteří z jakéhokoli důvodu nemohou žádost podat osobně, podat ji jiným způsobem. Žalobce namítá, že využil jediný možný zákonný postup jak dosáhnout zahájení řízení v případě, kdy má objektivně doložitelné důvody, proč nemůže žádost podat osobně, přičemž tyto důvody doložil. Žalobce odkazuje na rozhodnutí správních soudů, konkrétně na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2016, č. j. 57 A 53/2015-96, a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 97/2017-42 (dostupný stejně jako další zmiňovaná rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz), ze kterých vyplývá, že při existenci a prokázání objektivních důvodů zastupitelský úřad od povinnosti osobního podání upustit musí, aby zákonem stanovená povinnost podat žádost osobně nebyla v některých případech v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce dále odkazuje na rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, a č. j. 7 Azs 227/2016-36, č. 3603/2017 Sb. NSS, ve kterých je zdůrazněno, že každý včetně cizích státních příslušníků, resp. žadatelů o pobytové oprávnění, mají právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny. Žalobce dále uvádí, že nejpozději od okamžiku zveřejnění těchto rozsudků, tj. od června 2017, musely být správnímu orgánu I. stupně známy právní závěry NSS na fungování systému Visapoint a s tím spojené problémy při podávání pobytových žádostí na Velvyslanectví ČR v Hanoji. Žalobce dále namítá, že ačkoliv registrace prostřednictvím systému Visapoint nebyla jakožto způsob sjednání termínu osobního podání žádosti v zákoně o pobytu cizinců stanovena, velvyslanectví na své úřední desce dne 23. 8. 2017 zveřejnilo informaci, že povinnost registrace prostřednictvím systému Visapoint vyplývá z ustanovení § 169f zákona o pobytu

cizinců a že registraci je možno provést na 30 dní dopředu. Žalobce se opakovaně marně pokoušel prostřednictvím právního zástupce registrovat v systému Visapoint k podání žádosti o dlouhodobý pobyt, avšak vždy s odpovědí, že žádné termíny nejsou volné a že se má o registraci pokusit později. Žalobce dále uvádí, že dne 30. 10. 2017 byla na internetových stránkách žalovaného i Velvyslanectví ČR v Hanoji zveřejněna informace, že ke dni 31. 10. 2017 končí provoz systému Visapoint a od 1. 11. 2017 objednávání termínu pro příjem žádosti o pobytové oprávnění prostřednictvím systému Visapoint nebude možné.

4. Žalobce dále namítá, že zastupitelský úřad nemá kompetenci zastavit řízení podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců v případě, kdy se jedná o žádost podanou osobně, a proto jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného nicotná. Zákon dle žalobce neobsahuje žádné podmínky a podrobnosti upravující kdo, jakým způsobem a v jakém rozsahu je oprávněn určit dobu pro podání jednotlivých druhů a účelů pobytových oprávnění. Z ústavněprávního hlediska je přitom nepřipustné, aby si dobu pro podání jednotlivých druhů žádostí zcela neformálně a svévolně určoval každý zastupitelský úřad, popřípadě pracoviště Ministerstva vnitra samostatně a odlišně. K argumentům žalovaného uvedeným v rozkladu dále žalobce namítá, že je nezákonné tímto způsobem provádět „regulaci migrace“ nebo „filtraci zájemců“. Systém Visapoint není transparentní, neboť není zřejmé, na základě jakých kritérií, jakým způsobem a kdo nastavuje počet žadatelů, kterým bude na Velvyslanectví ČR v Hanoji umožněno osobně podat žádost o pobyt. Občané různých států jsou tak podle žalobce diskriminováni, protože pro každý zastupitelský úřad České republiky může být „filtrace zájemců“ o pobyt nastavena jinak. Pokud žalovaný argumentuje tím, že závěry rozsudků rozšířeného senátu NSS již nejsou aktuální vzhledem k novele zákona o pobytu cizinců účinné od 15. 8. 2017, žalobce má za to, že na platnosti názorů NSS uvedená novela nic nezměnila. Pokud zákon pro žadatele stanoví povinnost osobního podání žádosti, vyplývá z toho zároveň povinnost pro zastupitelské úřady a žalovaného zorganizovat svoji činnost tak, aby žadatelé měli možnost svoje žádosti podat osobně, a to v přiměřeném čase a lidsky důstojným způsobem. Žalobce závěrem poukazuje na to, že postup správního orgánu I. stupně i žalovaného je v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/98/ES ze dne 13. 12. 2011, o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě (dále jen „směrnice 2011/98/ES“). Čl. 4 odst. 1 směrnice 2011/98/ES dle žalobce nepřipouští, aby členské státy regulovaly počet podaných žádostí za účelem zaměstnanecké karty tím způsobem, že žadateli žádost podat vůbec neumožní. Žalobce připouští, že směrnice 2011/98/ES v čl. 8 odst. 3 umožňuje členským státům pracovní migraci regulovat, avšak i tento článek předpokládá, že žádost je podána, ale z důvodu překročení stanovených objemů se považuje za nepřipustnou a nemusí být zpracována. Tohoto směrnici předvídaného transparentního způsobu regulace pracovní migrace však Česká republika dle žalobce nevyužívá, neboť nezavedla příslušnou vnitrostátní úpravu. Na základě všech shora uvedených důvodů navrhl proto žalobce napadené rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zejména zopakoval argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že zastupitelský úřad má podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců „možnost“ v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit na základě správního uvážení. Žalovaný odmítá argumentaci žalobce, že by při existenci a prokázání objektivních důvodů tak správní orgán učinit musel. Upuštění od

povinnosti osobního podání je podle něj řešením subsidiárním a namítá, že od účinnosti novely zákona o pobytu cizinců dne 15. 8. 2017 již nejsou nouzové „kreativní“ způsoby podání žádosti možné. Žalovaný s odkazem na rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015-67, uzavírá, že posouzení odůvodněnosti konkrétního případu je vždy věcí úvahy zastupitelského úřadu, přičemž v konkrétním případě neshledal ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný, že by žalobcem tvrzené důvody byly natolik závažné a výjimečné, že by upuštění od osobního podání odůvodňovaly, neboť se nejedná o důvody zdravotní nebo sociální. Žalovaný dále argumentuje tím, že ustanovení § 169f zákona o pobytu cizinců je zákonným zmocněním pro zastupitelský úřad určit, jakým způsobem si žadatel musí sjednat termín osobního podání žádosti. Takto zastupitelský úřad stanovil, že předepsaným způsobem je registrace prostřednictvím systému Visapoint.

6. Žalovaný dovozuje, že skutečnost, že žadatel nemohl získat přes systém Visapoint termín k podání žádosti, zatímco jiný žadatel ano, svědčí o tom, že tento systém byl funkční, neboť plnil svou regulační funkci. Pokud je počet termínů k podání žádosti o určitý pobytový titul omezený a v důsledku toho se k jejímu podání nemohou zaregistrovat všichni zájemci, znamená to dle žalovaného, že zájem je mnohem vyšší, než by odpovídalo kapacitním možnostem zastupitelského úřadu. Žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106, č. 2387/2011 Sb. NSS, z nějž dovozuje přípustnost takové regulace ze strany státu. Regulace je dle žalovaného o to důležitější u pobytových titulů, které jsou „nenárokové“, tj. tam, kde se jedná ve své podstatě o ekonomicky motivovanou migraci. Tyto závěry dle žalovaného plně potvrzuje směrnice 2011/98/ES, která v čl. 8 odst. 3 výslovně potvrzuje právo státu nepřijmout ke zpracování, resp. neumožnit přijetí takové žádosti nebo odmítnout přijetí takové žádosti, která může být považována za nepřipustnou z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání. Pokud žalobce namítá, že postup správního orgánu I. stupně je v rozporu se směrnicí 2011/98/ES, žalovaný oponuje tím, že právě čl. 8 odst. 3 směrnice předpokládá právo členského státu regulovat množství osob, které v tomto režimu budou přijaty na území členského státu, a výslovně tak potvrzuje právo státu nepřijmout ke zpracování, resp. neumožnit přijetí takové žádosti, resp. odmítnout přijetí takové žádosti. Žalovaný tudíž neshledává za odporující této směrnici, když v důsledku procesních náležitostí podání žádosti stanovených vnitrostátním právem a kapacitních možností zastupitelského úřadu je v případě převisu poptávky po určitých pobytových titulech přijat jen určitý (omezený) počet žádostí.
7. K tvrzení žalobce, že zastupitelský úřad nemá pravomoc zastavit řízení podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců v případě, kdy je žádost podána osobně, žalovaný namítá, že z hlediska systematiky příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců nebyla v daném případě žádost podána osobně, neboť žadatel nesplnil podmínku předchozí registrace pro daný pobytový titul. Žalovaný dále konstatuje, že zákonodárce záměrně ponechal na zastupitelském úřadu organizaci způsobu podávání žádosti s odkazem na § 169d odst. 2 ve spojení s § 169f zákona o pobytu cizinců, aby mohly být zohledněny místní rozdíly v jednotlivých státech. Žalovaný uzavírá, že tato konstrukce je v souladu se zásadou rovnosti a nezakládá diskriminaci na základě státní příslušnosti, neboť na různé situace se budou aplikovat rozdílná pravidla. Dle žalovaného se jedná o opatření přiměřené a správné. Žalovaný dále poukazuje na to, že v oblasti vízové politiky ze stejných premis vychází nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex). V této souvislosti žalovaný připomíná rovněž stanovisko

generálního advokáta P. Mengozziho ve věci C-84/12 *Koushakaki* a uzavírá, že způsob organizace podávání žádostí o pobytová oprávnění stanovený zákonem o pobytu cizinců není svévolný, sleduje legitimní cíl a volí k jeho dosažení přiměřené prostředky. Žalovaný připomíná, že zákonodárce výše citovanou novelou stanovil, že právo na podání žádosti má pouze ten, kdo vyhoví požadavku na sjednání termínu osobního podání žádosti, představujícímu regulační nástroj počtu žadatelů a naplňujícímu tak základní funkci viz jako opatření migrační politiky státu. Podle žalovaného nelze na nově vzniklou právní situaci aplikovat pravidlo judikované NSS za již překonaného právního stavu. K tvrzení žalobce o netransparentnosti systému Visapoint pak žalovaný uvádí, že tyto aspekty fungování systému Visapoint závisely na kapacitách příslušného zastupitelského úřadu pro zpracování žádostí o pobytové tituly, přičemž dalšími faktory jsou míra připravenosti žadatelů pro osobní podání žádosti, jakož i náročnost zpracování žádostí o jednotlivé pobytové tituly. S ohledem na uvedenou argumentaci proto žalovaný navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 22. 9. 2017 žádost o upuštění od povinnosti osobního podání podle ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Z obsahu žádosti vyplývá, že mu nebyla umožněna registrace k osobnímu podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint z důvodu, že žádné termíny nebyly volné. Žadatel uvedl, že nemá žádnou záruku, že bude moci žádost o zaměstnaneckou kartu osobně podat, a proto žádal o upuštění od této povinnosti. K žádosti byl přiložen formulář žádosti o zaměstnaneckou kartu. Součástí spisového materiálu je dále záznam o usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 22. 9. 2017, č. j. 3165/2017-HANOI-IV, z něhož vyplývá, že žádost žalobce o udělení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání je nepřijatelná, neboť si předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoliv tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena, resp. žádost nebyla podána osobně.
9. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 24. 10. 2017, č. j. 3165/2017-HANOI-IVa, byla žádost žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu zamítnuta a řízení o žádosti žalobce dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zastaveno. Správní orgán I. stupně neshledal dostatečný důvod pro vyhovění žádosti. V odůvodnění usnesení odkázal na ustanovení § 169f zákona o pobytu cizinců, který stanovuje povinnost sjednat si k podání žádosti o povolení trvalého pobytu termín osobního podání způsobem, který zveřejní zastupitelský úřad na své úřední desce. Tímto způsobem je v daném případě registrace v systému Visapoint. V odůvodnění je dále konstatováno, že žalobce se na zastupitelský úřad dostavil dne 22. 9. 2017 na základě registrace v systému Visapoint pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia. Tuto žádost však správní orgán vyhodnotil jako nepřijatelnou shodně jako k ní připojenou žádost o zaměstnaneckou kartu. Správní orgán I. stupně dále argumentoval tím, že výpisy ze systému Visapoint svědčí o tom, že se žadatel v období od 4. 9. 2017 do 12. 9. 2017 celkem sedmkrát neúspěšně pokusil o registraci, nevylučují možnost úspěšné registrace v budoucnu. Tvrzené neúspěšné pokusy tak nemohou být samy o sobě důvodem pro vyhovění žádosti o upuštění od osobního podání.
10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 30. 10. 2017 rozklad, v němž poukázal na ustanovení § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle kterého je žádost nepřijatelná pouze v případě, kdy cizinec nedodrží způsob sjednání termínu pro podání žádosti, který stanoví zákon o pobytu cizinců. Ten však žádný způsob pro sjednání termínu pro podání žádosti nestanoví a dané ustanovení je proto obsoletní. Žalobce

upozornil na to, že ustanovení § 169f zákona o pobytu cizinců sice stanoví pro žadatele povinnost předem si sjednat termín osobního podání žádosti, avšak nelze jej užívat odděleně od § 169h odst. 1 písm. a) citovaného zákona, v návaznosti na který správní orgán I. stupně nemůže na své úřední desce zveřejnit jakýkoliv způsob sjednání termínu, ale pouze takový, který je výslovně stanoven v zákoně o pobytu cizinců. S odkazem na informaci uveřejněnou na úřední desce správního orgánu I. stupně dne 23. 8. 2017 pak žalobce poukázal na to, že registrace prostřednictvím systému Visapoint není jako způsob sjednání termínu osobního podání žádosti v daném zákoně stanovena a správní orgán I. stupně nesprávně informuje, že tato povinnost vyplývá z § 169f daného zákona. Žalobce zopakoval, že se opakovaně marně pokoušel prostřednictvím svého zástupce v systému Visapoint registrovat, avšak systém mu vždy odpověděl, že žádné termíny nejsou volné. Dle žalobce je tedy zřejmé, že způsob sjednání termínu pro podání žádosti uveřejněný na úřední desce správního orgánu I. stupně není stanoven zákonem, a navíc fakticky registraci ani neumožňuje. Žalobce dále namítal protiústavnost tohoto postupu, jímž správní orgán I. stupně vynucuje plnění povinnosti, která je nesplnitelná nebo splnitelná jen obtížně. Žalobce se v rozkladu dále dovolával konstantní judikatury NSS (např. rozsudku ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011-62, č. 2756/2013 Sb. NSS, a rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS), ve které je akcentováno, že každý, tedy i cizí státní příslušníci, resp. žadatelé o pobytové oprávnění, má právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny. Toto právo v sobě zahrnuje předvídatelné a běžným žadatelem obvykle splnitelné procedurální podmínky podání a vyřízení žádosti, k nimž je nutno počítat i možnost podat žádost v reálném čase a lidsky důstojným způsobem, což však právě systém Visapoint neumožňuje. Ze závěrů výše citovaných rozsudků vyplývá, že řízení je zahájeno i v případě, kdy žádost je v reakci na poměry zastupitelského úřadu ČR v Hanoji podávána nouzovým „kreativním“ způsobem, např. jako příloha jiného podání. Žalobce dále poukázal na závěry NSS, ve kterých konstatoval, že dokud se na Velvyslanectví ČR v Hanoji nezmění podmínky při podávání žádostí, je třeba považovat za řádně podané dokonce i žádosti, které nebyly podány osobně, z čehož žalobce dovozuje, že jeho žádost je třeba považovat za řádně podanou. Závěrem žalobce namítal též nicotnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu, že správní orgán I. stupně neměl kompetenci zastavit řízení podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců v případě, kdy se jednalo o žádost podanou osobně.

11. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 12. 2017, č. j. 121460/2017-OPL, žalovaný rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí podle § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění připustil, že správní orgán může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, zdůraznil, že se však jedná o případy zvláštního zřetele hodné, zejména zdravotní důvody, kvůli nimž není žadatel objektivně schopen se na zastupitelský úřad dostavit. Dle žalovaného je evidentní, že tyto důvody v případě žalobce dány nebyly, neboť se zjevně mohl na zastupitelský úřad dostavit k podání žádosti o jiný druh pobytového oprávnění. Žalovaný dále konstatoval, že takovými důvody nejsou neúspěšné pokusy o registraci v systému Visapoint pro daný účel a druh pobytového oprávnění. Žalovaný zdůraznil, že kromě toho je žadatel podle § 169f zákona o pobytu cizinců povinen sjednat si termín osobního podání žádosti způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce. Určení konkrétního způsobu tedy zákon ponechává na zastupitelském úřadu. Zastupitelský úřad v Hanoji tak dle žalovaného v souladu s citovaným ustanovením určil a prostřednictvím internetových stránek zveřejnil způsob

sjednávání termínů prostřednictvím objednávacího systému Visapoint. Pokud má být žádost podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců podána osobně v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a je-li zároveň stanovena povinnost podle § 169f zákona o pobytu cizinců sjednat si za účelem osobního podání žádosti termín, je ze systematiky těchto ustanovení zřejmé, že tato povinnost je splněna pouze, pokud se žadatel zaregistroval pro druh a účel pobytového oprávnění, který skutečně zamýšlí podat. Postup žalobce, který pro účely registrace v systému a získání termínu uvedl jiný účel žádosti, žalovaný považuje za zastřený právní úkon a zjevné zneužití práva, které nepoživá právní ochrany. Z okolností v dané věci nelze fyzickou přítomnost žadatele na zastupitelském úřadu považovat za splnění podmínky osobní přítomnosti ve smyslu § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť podmínka osobní přítomnosti se váže k žádosti, k jejímuž podání si žadatel předem sjednal termín osobního podání. K tvrzené nefunkčnosti systému Visapoint žalovaný namítá, že ze samotného podání žalobce je zřejmé, že systém byl jako takový funkční a registraci fakticky umožňoval. Skutečnost, že nenabízel dostatek termínů pro účely podání žádostí o zaměstnaneckou kartu, byla důsledkem enormního zájmu žadatelů o tento pobytový titul. K fungování systému Visapoint z hlediska zmiňované judikatury NSS žalovaný poukázal na odlišnou právní situaci, neboť v souvislosti s novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 222/2017 Sb. došlo k výslovnému zmocnění zastupitelských úřadů k provádění regulace podávaných žádostí o dlouhodobá víza či pobytové tituly. Žalovaný dále argumentuje tím, že je zřejmé, že systém Visapoint byl funkční, protože plnil svoji regulační (filtrační) funkci. Pokud je počet termínů k podání žádosti o určitý pobytový titul omezený a v důsledku toho se k podání žádosti nemohou zaregistrovat všichni zájemci o tento pobytový titul, svědčí to o tom, že zájem je mnohem vyšší než by odpovídalo kapacitním možnostem zastupitelského úřadu. Jakkoliv mohla být čekací doba na volný termín v daném případě frustrující, neopravňuje žadatele k obcházení stanoveného způsobu podání žádosti lstí. K žalobcovu tvrzení o nicotnosti žalovaný namítá, že kompetence správního orgánu I. stupně zastavit řízení podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá přímo z citovaného ustanovení, z tohoto důvodu tedy nelze namítat nicotnost napadeného rozhodnutí.

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené a směřuje proti rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích jednoho uplatněného (komplexního) žalobního bodu, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci nevyslovili v reakci na výzvu soudu s takovým postupem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Pokud se jedná o žalovaného, soud s odkazem na ustálenou judikaturu NSS upozorňuje, že ačkoliv je žalobou napadeno rozhodnutí ministra zahraničních věcí o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nepřísluší procesní postavení žalovaného ministrovi, nýbrž Ministerstvu zahraničních věcí (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005-64, či ze dne 29. 10. 2007, č. j. 8 Afs 75/2007-115). Je věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo má skutečně být žalovaným, tedy v dané věci s Ministerstvem zahraničních věcí, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce, přičemž o tomto postupu soud nerozhoduje zvláštním usnesením (§ 53 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*).

14. Žalobce podanou žalobou uplatnil v zásadě totožné námitky jako v odvolacím řízení, popř. dříve v řízení před správním orgánem I. stupně. Především namítá, že za daných okolností bylo povinností správního orgánu I. stupně vyhovět žádosti o upuštění od osobního podání žádosti a řízení o této žádosti nemělo být zastaveno. V projednávané věci jde tedy o posouzení toho, zda správní orgány postupovaly správně, když podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zamítly žádost žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu a řízení o této žádosti, která byla předložena společně se žádostí o upuštění od osobního podání, zastaveno.
15. Pokud jde o skutková zjištění, z tvrzení účastníků vyplývá, že se žalobce opakovaně (údajně doloženo výpisy z Visapointu, které nejsou součástí správního spisu, z usnesení správního orgánu I. stupně však vyplývá, že se žalobce pokusil o rezervaci celkem sedmkrát) v termínu od 4. 9. 2017 do 12. 9. 2017 pokoušel prostřednictvím právního zástupce registrovat v systému Visapoint k podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem získání zaměstnanecké karty, avšak vždy neúspěšně s tím, že žádné termíny nejsou volné a má se o registraci pokusit později. Žalobce následně za účelem získání termínu pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt na zastupitelském úřadu v Hanoji vytvořil v systému Visapoint registraci k podání žádosti o studijní pobyt, neboť za tímto účelem sjednání termínu k osobnímu podání žádosti bylo možné. Poté, co mu byl za tímto účelem termín přidělen, se na zastupitelský úřad fyzicky dostavil s žádostí o dlouhodobý pobyt, která byla konzulárním úředníkem žalobci vrácena jako nepřijatelná. Žalobce vzápětí osobně podal žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt a současně s tím podal svoji žádost o zaměstnaneckou kartu. Tato žádost byla zastupitelským úřadem zamítnuta s tím, že správní orgán neshledal dostatečný důvod pro vyhovění žádosti a současně bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu.
16. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7 nebo 8. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.
17. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.
18. Podle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon. Povinnost osobního podání žádosti se vztahuje i na zákonného zástupce. Podmínka osobního podání žádosti se považuje za splněnou v případě podání žádosti zastupitelskému úřadu prostřednictvím fyzické nebo právnické osoby, se kterou má Česká republika uzavřenou smlouvu o přijímání žádostí (dále jen „externí poskytovatel služeb“), jde-li o žádost takového druhu, jehož shromažďováním a předáváním je externí poskytovatel služeb pověřen.

19. Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců může zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.
20. Dle § 169f zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době podání žádosti je žadatel povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.
21. Dle § 169h zákona o pobytu cizinců žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu je nepřijatelná, jestliže a) cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem, nebo b) žádost byla podána zastupitelskému úřadu, který není příslušný podle § 169g.
22. Z obsahu žaloby i z rekapitulace správního spisu je zřejmé, že žalobce se po opakovaných, avšak vždy bezvýsledných pokusech o registraci k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, učiněných v době od 4. 9. 2017 do 12. 9. 2017, a při vědomí setrvalosti takového stavu fungování systému Visapoint, neboť zástupce žalobce poukazoval na obdobné výsledky pokusů o registraci v případě svých dalších klientů i v jiných obdobích, uchýlil k „nouzovému“ postupu, kdy si nejprve sjednal termín pro podání žádosti o studijní pobyt a následně po neúspěšném podání žádosti o zaměstnaneckou kartu v prostorách zastupitelského úřadu předal žádost o upuštění od osobního podání žádosti spolu s žádostí o zaměstnaneckou kartu. Důvodem, který žalobce vedl k tomuto ve své podstatě až absurdnímu postupu a který lze slovy NSS zcela výstižně označit jako snahu „*probít se do Kafkova Zámku*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS), byla v relevantním období faktická nemožnost sjednání termínu k podání žádosti o pobytové oprávnění prostřednictvím systému Visapoint. Žalovaný k uvedenému namítá, že systém Visapoint byl funkční, neboť plnil svoji regulační, resp. filtrační funkci a trvá na tom, že žalobce nebyl oprávněn k tomuto „*lstivému*“ postupu, který žalovaný považuje za zjevné zneužití práva.
23. Soud má za to, že v posuzované věci lze především vycházet z poměrně vyčerpávající judikatury NSS k problematice fungování, resp. nefungování systému Visapoint. Předně je třeba zdůraznit, že již v rozsudku ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011-62, č. 2563/2013 Sb. NSS, na který poukazuje rovněž žalobce, NSS dospěl k závěru, že „*i žadatel o vízum, jakkoli nemá právní nárok na vstup do České republiky, má právo na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny) při vyřizování žádosti o takový vstup. Toto právo v sobě zahrnuje především předvídatelné a běžným žadatelem obvykle splnitelné procedurální podmínky podání a vyřízení žádosti, k nimž je nutno počítat i možnost podat žádost v reálném čase a lidsky důstojným*

způsobem, například bez nutnosti obracet se na neoficiální zprostředkovatele.“ V rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, který se podrobně zabývá podáváním žádostí o pobytová oprávnění, rozšířený senát NSS svou judikaturu týkající se fungování systému Visapoint dále rozvinul, když konstatoval: „Česká veřejná správa totiž zejména ve Vietnamu a na Ukrajině vytvořila pro žadatele o některá oprávnění k pobytu na území České republiky zcela neprůhledný a na svévoli příslušných úředníků založený systém přístupu k podávání těchto žádostí, neumožňující být jen náznak vnější kontroly a naopak silně náchylný ke korupci a zneužití. Systém nebyl založen na předchozím stanovení férových a rozumně splnitelných pravidel podávání žádostí a průběžném prověřování, že tato pravidla jsou v praxi také dodržována.“ V rozhodnutí byly dále zmíněny účinky žádostí podávaných nejrozličnějšími „kreativními“ postupy, jinak než za pomoci systému Visapoint, přičemž NSS uzavřel, že „přilepení“ žádosti např. ke stížnosti znamená, že řízení o žádosti bylo účinně zahájeno. NSS dále vyhodnotil, že nezbyvá, než přiznat „účinky žádosti ‚nouzově‘ podané způsobem, který je obecně vzato nežádoucí, avšak který je jedinou účinnou obranou žadatele před nezákonným jednáním veřejné správy spočívajícím v tom, že mu neposkytne v přiměřené lhůtě možnost podání žádosti postupem zákonem standardně předpokládaným. Zde rozšířený senát konstatuje, že závěry judikatury o tom, že žádost je za takovýchto podmínek podána účinně, jsou v podmínkách dosavadního jednání veřejné správy zcela správné a jsou jediným alespoň v určité míře účinným nástrojem k ochraně práva žadatelů na to, domáhat se stanoveným postupem svého práva u správního orgánu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Dokud veřejná správa svůj přístup zásadně nezmění, není důvodu na nich cokoli měnit.“ Rozšířený senát NSS dále připustil, že je na veřejné správě, jakým způsobem technicky uspořádá vyřizování žádostí o nejrozličnější pobytová oprávnění, musí však v každém případě umožnit žadatelům takové žádosti podat v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem, přičemž zvolené nástroje musí být založeny na racionálních a férových pravidlech a umožňovat kontrolu toho, že nejsou zneužívány či používány svévolně.

24. Předmětem projednávané věci je především posouzení, zda namítanou nemožnost sjednání termínu k osobnímu podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint lze považovat za „odůvodněný případ“ v intencích ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí a vyjádření správních orgánů je zřejmé, že toto spojení vykládají restriktivně, když zmiňují, že se jedná zejména o zdravotní důvody. Zastupitelský úřad i žalovaný v posuzované věci namítají, že pod odůvodněné případy nelze podřadit žalobcem tvrzené okolnosti na straně zastupitelského úřadu spočívající v neprostoprostnosti registračního systému. Z dikce citovaného ustanovení je zřejmé, že podání žádosti o pobytové oprávnění jinou formou než osobně je výjimečnou možností přípustnou pouze v odůvodněných případech, přičemž tyto důvody musí být žadatelem doloženy. Do této míry lze přisvědčit argumentaci žalovaného, v dalších jeho tvrzeních je však třeba se podrobněji zabývat výkladem tohoto spojení.
25. Soud v tomto ohledu odkazuje zejména na rozsudek ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106, č. 2387/2011 Sb., ve kterém NSS konstatoval: „Prostřednictvím daného institutu lze tedy zohlednit situace, které budou cizinci důvodně bránit v osobním podání žádosti přímo na zastupitelském úřadě. O jaké typové případy v praxi půjde, zda se má jednat pouze o případy překážek osobní účasti, které jsou na straně cizince, nebo též o případy překážek na straně zastupitelského úřadu, zákon o pobytu cizinců žádným způsobem ani neupravuje ani nenaznačuje. Každé takové posouzení tedy závisí na úvaze zastupitelského úřadu, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi

existující podstatné okolnosti.“ Z relevantní judikatury je rovněž třeba připomenout zejména rozsudek ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018-22, ve kterém NSS upřesnil, že „odůvodněný případ“ není redukován pouze na existenci omezení způsobených zdravotním stavem, ale rovněž zahrnuje situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena. Lze uvažovat i o situaci, kdy samotný zastupitelský úřad může mít např. natolik závažné provozní problémy, že nebude možné jej osobně navštívit.

26. Na základě výše uvedeného proto dospěl soud k závěru, že pod odůvodněné případy lze zahrnout i případy, kdy osobní podání žádosti není možné z důvodů nastalých na straně zastupitelského úřadu, přičemž typicky se může jednat právě o případy, kdy objednáací nebo registrační systém z nějakého důvodu nefunguje nebo neumožňuje podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase, jako tomu dle všeho bylo i v projednávané věci. Z okolností projednávané věci je zřejmé, že v uvedeném období systém Visapoint při opakovaných pokusech žadateli registraci termínu k osobnímu podání neumožňoval, přičemž nenabízel ani jinou alternativu či záruku, že bude možné s jistotou podat žádost o zaměstnaneckou kartu někdy později v přiměřeném časovém horizontu jednoho či několika málo měsíců. Takto nastavený systém nepochybně nenaplňoval NSS zmiňované požadavky, přičemž nelze rovněž opomenout netransparentnost, nepředvídatelnost a nemožnost kontroly tohoto systému.
27. Ve světle výše citované judikatury dospěl soud k závěru, že žalobce v nyní projednávané věci oprávněně využil k podání žádosti o dlouhodobý pobyt jeden z výše zmiňovaných „nouzových“ způsobů, a to právě z důvodu opakované nemožnosti uskutečnění registrace za tímto účelem prostřednictvím systému Visapoint. Pokud žalovaný namítá, že novelizací zákona o pobytu cizinců byla citovaná judikatura NSS překonána, je třeba zdůraznit, že ačkoliv byla do zákona příslušnou novelou včleněna ustanovení upřesňující postupy žadatelů a zastupitelských úřadů, faktické fungování systému Visapoint v dané době zjevně těmito změnami nebylo dotčeno. Nadto krajský soud podotýká, že ke shodnému závěru dospěl ve skutkově velmi podobné věci Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 15. 5. 2018, č. j. 50 A 2/2018-51, který potvrdil NSS rozsudkem ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 195/2018-48. V citovaném rozsudku NSS konstatoval, že „*systém Visapoint uvolňoval termíny pro registraci žádosti nahodile, což v kombinaci s naprosto nedostačujícím počtem takto uvolňovaných termínů vyústilo v praktickou nemožnost žádost v tomto systému registrovat v přiměřené lhůtě.*“ Takové nastavení systému Visapoint nemohlo zaručit, že žadatel získá termín pro registraci žádosti a jak dále konstatoval NSS, mohlo snadno dojít k tomu, že by se žalobci nepodařilo získat termín v době několika měsíců, let, či snad dokonce nikdy.
28. Soud se s výše uvedenými závěry NSS plně ztotožňuje a považuje žalobcem uplatněný komplexní žalobní bod za důvodný. S ohledem na výše uvedené, soud uzavírá, že žalobcem doložená nemožnost získat registraci k podání žádosti v systému Visapoint představuje odůvodněný případ v intencích ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž bylo na místě upustit od požadavku osobního podání žádosti.
29. Pokud žalobce namítá, že postup správních orgánů v projednávané věci je v rozporu s čl. 8 odst. 3 směrnice 2011/98/ES, shledal krajský soud i tuto námitku důvodnou. Žalovaný argumentuje tím, že přijatá opatření jsou v souladu s citovaným článkem směrnice, přičemž ve svém vyjádření k žalobě připouští, že systém Visapoint měl sloužit k regulování počtu podaných žádostí mimo jiné na základě směrnice 2011/98/ES. Pro projednávanou věc je relevantní zejména čl. 4 odst. 1 směrnice, který zní: „*Žádost o vydání, změnu či obnovení*

jednotného povolení se podává v rámci jednotného postupu vyřizování žádostí. Členské státy určí, zda má žádost o jednotné povolení podat státní příslušník třetí země, nebo jeho zaměstnavatel. Členské státy se rovněž mohou rozhodnout přijímat žádosti od obou. Má-li žádost podat státní příslušník třetí země, umožní mu členské státy podat žádost ze třetí země nebo, pokud tak stanoví vnitrostátní právní předpisy, na území členského státu, na němž státní příslušník třetí země oprávněně pobývá.“ Zásadní je dále čl. 8 odst. 3 směrnice 2011/98/ES, podle kterého *„žádost může být považována za nepřipustnou z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, a nemusí být z tohoto důvodu zpracována.“* Připomenout je třeba též bod 6 preambule směrnice 2011/98/ES, který stanoví: *„Ustanoveními této směrnice by neměla být dotčena pravomoc členských států regulovat přijímání státních příslušníků třetích zemí, včetně objemu vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání.“* Soud má za to, že ustanovení čl. 8 odst. 3 směrnice 2011/98/ES není možné vykládat tak, jak uvádí žalovaný, že by bylo možné počet osob, jimž bude vydána zaměstnanecká karta, omezovat již tím, že bude určitému množství cizinců znemožněno už to, aby žádost vůbec podali. Příslušný článek stanoví, že žádost *„může být považována za nepřipustnou“* z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání. Posuzovaný článek hovoří o nepřipustnosti (podané) žádosti, nikoliv o nepřipustnosti takovou žádost vůbec podat. Je třeba jej proto vykládat tak, že se uplatní až na samotné věcné posouzení žádosti, k němuž příslušný zastupitelský úřad nemusí přistoupit a řízení o žádosti může zastavit pro nepřipustnost, jestliže v návaznosti na čl. 8 odst. 3 směrnice 2011/98/ES právní předpis (zde je třeba žalovanému připomenout též rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, č. 3904/2019 Sb. NSS, z nějž vyplývá, že nemůže jít o interní akt řízení veřejné správy, a to ani v podobě usnesení vlády) transparentně nastaví objemový limit věcně projednatelných žádostí o nenárokové pobytové tituly. Přístup prosazovaný žalovaným totiž zcela v rozporu se smyslem čl. 8 směrnice 2011/98/ES vyjádřeným v jeho nadpise („Procesní záruky“) zbavuje žadatele jakýchkoliv procesních záruk a znemožňuje jim podrobit kontrole nadřízeného správního orgánu či soudu ani samotnou zákonnost eventuálního zastavení řízení o žádosti pro nepřipustnost, ač se jedná o nezbytnou, čl. 36 Listiny vyžadovanou ochranu před potenciální možností svévolného jednání správního orgánu. V rozporu s tím není ani žalovaným zmiňované stanovisko generálního advokáta ve věci C-84/12 *Koushkaki*, neboť je nutné rozlišovat ničím negarantované právo na získání pobytového oprávnění (hmotněprávní rovina) od práva na řádné, byť ne vždy meritorní projednání žádosti (rovina procesní), které směrnice 2011/98/ES garantuje.

30. Směrnice ani ústavní pořádek nebrání tomu, aby řízení o nadpočetných žádostech byla zastavována či jinak ukončována např. i pomocí automatizovaně připravovaných rozhodnutí poté, co bude ověřeno splnění právním předpisem nastavených podmínek bránících věcnému projednání žádosti, přičemž osobní dostavení se žadatele může být procesně vyžadováno až jako navazující procesní úkon v řízení o (z hlediska kvantitativního) přípustných žádostech. Garance řádného procesu tak nemusí být pro zastupitelské úřady spojena s významnou personální či materiální zátěží. I v případech žádostí vyhodnocených jako nepřipustné z důvodu překročení maximálního stanoveného objemu žádostí je však třeba zachovat možnost procesní obrany před eventuálními vadami procesního postupu např. v podobě svévolného zpracovávání menšího než právním předpisem stanoveného objemu žádostí či výběru žádostí zahrnutých do stanoveného objemu na základě netransparentních či neakceptovatelných kritérií. S ústavním pořádkem

i čl. 8 odst. 3 směrnice 2011/98/ES je proto v rozporu postup správního orgánu, který znemožňuje samotné formální podání žádosti o pobytové oprávnění a zahájení řízení o ní, a tím i v konečném důsledku přístup k soudní ochraně v rámci práva na spravedlivý proces.

31. Ze shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil ze shodných důvodů i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Právním názorem soudu je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a proto žalobci, který byl ve věci zcela úspěšný, přiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Ty představují jednak soudní poplatek 3 000 Kč, odměna za zastupování advokátem 6 200 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci, písemné podání žaloby) po 3 100 Kč za úkon, dále náhrada hotových výdajů 600 Kč za dva úkony právní služby po 300 Kč, to vše podle ustanovení § 1 odst. 2, § 2, § 6 odst. 1, § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. K této částce je třeba přičíst náhradu za 21 % daň z přidané hodnoty ve výši odpovídající částce 1 428 Kč, která patří k nákladům podle § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť zástupce žalobce je plátcem této daně. Celkovou částku náhrady nákladů řízení ve výši 11 228 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. července 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

